

A serene landscape photograph of a sunset over a large body of water. The sky is filled with warm, golden light from the setting sun, which is partially obscured by soft, glowing clouds. The water in the foreground is calm, reflecting the vibrant colors of the sky. In the distance, a range of low mountains or hills is visible under the twilight sky. The foreground is dominated by the dark, silhouetted branches of bare trees, adding a sense of depth and texture to the scene.

zahvalnost & radost

3/2021

Sadržaj	Strana
To je moj ljubljani - 2. dio	1
Biljke u Bibliji (2)	6
Nebeski karakter Crkve	9
Pomoć na putu vjere: Božja prisutnost, Služba	11
Biblijske slike i simboli: Krvni srodnik, Prvorodstvo, Sin, Izdanak	14

Dragi čitatelji,

u ovome broju podsjetit ćemo se na to da smo spašeni i otkupljeni za Boga po žrtvi njegovog Sina (krvni srodnik, prvorodenac, sin, izdanak). On je to zrno pšenice koje je, padnuvši na zemlju, umrlo; On je dao svoj život kako bi proizveo mnogo ploda za Boga (Biljke u Bibliji). Imajući u vidu ne samo to da nas je spasio, i od čega nas je spasio, nego i za što nas je spasio, težit ćemo za Njegovom prisutnošću. Postavimo si pitanje: Koliko težimo za Njegovom prisutnošću? (Božja prisutnost, služba). Crkva je u svojem odnosu prema Gospodinu Isusu tijekom većeg dijela svoje povijesti pokazala one iste žalosne značajke koje je nekoć Izraelski narod pokazao prema Jahvi, naime, nezahvalnost i ravnodušnost. Za razliku od Izraela, koji će biti obnovljen, obnovu crkve ne očekujemo, jer do nje nikada neće doći. Nakon što istinska Crkva uskoro bude podignuta u oblacima u susret Gospodinu u zrak (1 Sol 4,17), beživotna „crkva“ će biti „izbljuvana iz Njegovih usta“ i prepuštena strašnim osudama koje će potom uslijediti. Ali sve dok Gospodin svoju istinsku Crkvu ne podigne k sebi, vrijede njegove riječi pojedincima: „Evo, stojim pred vratima i kucam. Poslušaj li tko moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim, i on sa mnom“ (Otk 3,20). Kako je s nama kao pojedincima? Je li on već sada „naš ljubljani“ (To je moj ljubljani)? Neka bi On ispunjavao naša srca i naše živote!

Srdačan pozdrav,

Vaš urednik

To je moj ljubljani - 2. dio

**Moj ljubljani je bijel i rumen,
najistaknutiji između njih deset tisuća ...
jest, sav je dražestan.**

Pjesma nad pjesmama 5,10.16

U prvom dijelu smo vidjeli da Pjesma nad pjesmama proročki ukazuje na buduću odnos Gospodina Isusa s ostatkom iz Izraela, i to u obliku razgovora između zaručnika i njegove zaručnice. Zaručnik je Gospodin Isus.

Biblija pak govori o dvije skupine ljudi koje se naziva Kristovom zaručnicom. U Starom zavjetu je Izrael njegova *zemaljska zaručnica*, u Novom zavjetu je Crkva (Skupština) njegova *nebeska zaručnica*. Vidjeli smo da svi otkupljeni iz razdoblja milosti pripadaju toj *nebeskoj* zaručnici. Na temelju Kristova otkupnog djela i putem Svetoga Duha oni su već sada najuže povezani s Kristom u Nebu i u Kristu su bogato blagoslovljeni.

Zemaljska zaručnica – odvojeni narod

Kod *zemaljske* zaručnice je sasvim drugačije. Ona nije sačinjena od otkupljenih vjernika koji su pozvani iz svijeta, nego od odvojenog naroda, od Izraela. Točnije rečeno, zapravo je Jeruza-

lem nazvan GOSPODINOVOM zaručnicom. Taj narod je bio žena GOSPODINOVA već prije negoli je Gospodin Isus došao na zemlju kao čovjek. Bog je taj narod izbavio iz Egipta i „vjenčao“ se s njim (Jer 2,2; 31,32; usp. Ez 16; 23). No onda je Bog Izraela morao staviti po strani zbog njegove nevjernosti – sve dok u budućnosti ponovno ne uspostavi odnos s njegovim ostatkom te se „oženi“ svojom zemaljskom zaručnicom (Iz 62,4.5).

Nije oblikovana Svetim Duhom

Zemaljska zaručnica nije bila oblikovana pomoću Svetoga Duha kao Božja crkva, nebeska zaručnica. Ne, Sveti Duh će na nju biti izliven tek kada Zaručnik dođe kako bi se iznova povezao sa svojom zaručnicom. Tek tada će se za zemaljsku zaručnicu ispuniti riječi iz Joela 3, gdje Bog govori o tome da će on na svako tijelo izliti svoga Duha.

Još nije na temelju dovršenog otkupljenja

Izrael još ne stoji na temelju potpuno dovršenog otkupljenja kao mi koji pripadamo nebeskoj zaručnici i u punoj mjeri već posjedujemo blagoslov Golgote. Temelj za prihvaćanje Izraela će, svakako, također biti otkupno djelo. Prema Kajfinom proročanstvu Gospodin Isus je umro i za svoj narod (Iv 11,50.51). Krv novoga saveza je potekla za oprostjenje grijeha. Ali tek u budućnosti, kada Gospodin Isus kao nebeski Veliki svećenik iziđe iz svetinje, pod blagoslov Golgote doći će i ljudi od ostatka iz Izraela. Tek tada će oni znati da je pomirenje izvršeno i za njihove grijeha, da je Krist postao i njihov zastupnik. On je za njih postao ispunjenje onog jarca-isaštaoca nad kojim su bili ispovjedeni svi njihovi grijesi i koji ih je od njih udaljio „kao što je istok daleko od zapada“ (Ps 103,12; Lev 16,10.20-22).

Još bez trajnog odnosa

Tek kada Gospodin Isus dođe uspostaviti svoje kraljevstvo i vladati iz Jeruzalema kao kralj mira, on će se ponovno povezati sa svojim narodom i „ožēniti“ ga. Tek tada će Izrael opet postati kraljeva zaručnica. No već prije negoli dođe do tog divnog događaja Gospodin Isus će se, svakako, zauzeti za ostatak iz svojeg starog naroda. To je lijepo slikovito prikazano u Pjesmi nad pjesmama. Zaručnik će započeti djelovati u srcima tih vjernika kako bi ih pripravo na nov odnos sa samim sobom. No sâm odnos još neće biti uspostavljen. Prije negoli se Zaručnik stvarno pojavi, za Izrael će se sve temeljiti samo na nadi. To je

sasvim jasno upravo iz ove knjige. Ova zaručnica, doduše, gleda u budućnost. Njezina čežnja je za njezinim ljubljenim, ali još nije sjedinjena sa svojim zaručnikom. Tek kad zaručnik dođe k njoj, kad ga ona vidi, kada se istinski Josip otkrije svojoj braći i istodobno im padne u zagrljaj, ispunit će se njezino čežnutljivo iščekivanje. Tek tada će se obistinuti ono što ona govori na početku ove knjige: „Neka me on ljubi poljupcima svojih usta“ (Pj 1,2).

No taj potpun odnos nije tema ove knjige. Ovdje je prvenstveno riječ o onome što prethodi tom konačnom odnosu. U većem dijelu razgovora zaručnica još uopće ne govori izravno zaručniku, nego samo govori o njemu. Još nema tog povjerenja trajnog odnosa. Zaručnik se pak njoj obraća. Izravno govori svojoj zaručnici i pokazuje joj svoju ljubav. Pokazuje okrivljenom Jeruzalemu da nije plakao nad njim samo nekoć kad ga je on odbacio, nego i da ga je ljubio ljubavlju koja je „jaka kao smrt“. Putem tog odnosa ljubavi on želi probuditi ljubav svoje zaručnice i pripremiti je na nov odnos. To je glavna tema u Pjesmi nad pjesmama.

Jamčenjem zaručnikove ljubavi raste zaručničina privrženost zaručniku i njezina čežnja za njim. Tijekom ovog razgovora ona sve više biva obuzeta njegovom osobom. Na početku se raduje tome što je zaručnik za nju, što joj on znači (Pj 2,16). No u daljnjem tijeku razgovora ona se sve više povlači u pozadinu. Što više upoznaje njega i njegovu ljubav, postaje manja u vlastitim očima. Vidi još samo svog ljubljenog i njegove izvrsnosti. Time je ispunjeno nje-

zino srce, time je potpuno obuzeta, o tome može ponešto reći.

Kada vidimo kojim se ljepotama svog Zaručnika divi zemaljska zaručnica, onda ne može biti drugačije nego da se i naša srca zagriju. Možda su to slavne odlike koje mi ne promatramo tako često, jer je zemaljska zaručnica u drugačijem odnosu prema Kristu negoli mi. Ali mi se smijemo diviti i onim slavnim značajkama našega Gospodina kojima je zaokupljena zemaljska zaručnica. Osim toga se želimo radovati s našim Gospodinom da će on vidjeti plod i kod svojeg zemaljskog naroda: plod svojih patnja i svoje smrti. „Vidjet će plod patnje duše svoje i nasititi se“ (Iz 53,11).

Što je tvoj ljubljani više negoli drugi?

U poglavlju 5,8 čitamo da zaručnica zaklinje Jeruzalemske kćeri. Ako nađu njenog zaručnika trebaju mu reći da je ona bolna od ljubavi. Jeruzalemske kćeri predočuju vjernike koji također ljube zaručnika, ali nisu tako ispunjeni osobitošću njegove osobe kao ova zaručnica. Zato one pitaju: „Što je tvoj ljubljani više negoli drugi ljubljani ... da nas tako zaklinješ?“ Kakav bi bio naš odgovor kada bi nas se pitalo za „našeg Ljubljenoga“? Što je to za tebe tako osobito na Gospodinu Isusu, zbog čega je on više negoli svi drugi? Bismo li i mi mogli dati spontan odgovor zato što je naše srce ispunjeno Njime?

Zaručnica u Pjesmi nad pjesmama nije morala dugo razmišljati, jer je bila sasvim ispunjena tom jedinstvenom osobom koju je voljela. Njezino srce „kipi“ dobrim riječima, a kada je srce ispunjeno, onda je i jezik poput pisaljke vješto-

ga pisara (Ps 45,2). Jer ona sada promatra onoga koji je ljepši od svih sinova ljudskih, s kojim se nitko ne može usporediti. Tako ona Jeruzalemskim kćerima opisuje kakva neusporediva osoba je njezin ljubljani i po čem se on ističe od svih drugih.

Moj ljubljani je bijel i rumen

Zaručnica najprije opisuje boju njegove kože, a onda navodi deset vidova njegove ljepote i veličanstvenosti kojima se ona divi na svom ljubljenome.

„Moje ljubljani je bijel i rumen.“ Bijel i rumen – možda u tome najprije treba vidjeti aluziju na svježinu i mladost njezinog zaručnika. Jer u Tužaljka 4,7 su Judini knezovi u doba svoga procvata opisani kao „čišći od snijega, bjelji od mlijeka, rumeniji u tijelu negoli rubini“.

Bijel

No taj slikovit govor ima i duhovno značenje. Bijela boja je simbol savršene čistoće i bezgrešnosti našega Gospodina. U svim svojim djelima i postupcima, Gospodin Isus je u svome biću bio bijel, potpuno čist, potpuno bez grijeha. On je mogao upitati: „Koji od vas će mi dokazati grijeh?“ (Iv 8,46). U njemu nije bilo nikakvog uporišta za grijeh. On nije poznavao grijeh i u njemu nije bilo grijeha. On je doista bio bez mrlje – potpuno bijel. U tome je naš Gospodin doista jedinstven, po tome se suštinski izdiže iznad svih drugih. U 53. psalmu govori se o tome da je Bog pogledao s neba na ljudsku djecu. Morao je ustanoviti: „Izopačeni su svi, nema niko-ga da čini dobro.“ Ipak, postoji „jedan među tisućom“ nad kojim se je otvorio-

lo nebo i kojemu je Otac posvjedočio: „Ti si Sin moj ljubljani, u kome mi je zadovoljstvo“ (Mk 1,11; Lk 3,22). To je taj koji je apsolutno „bijel“.

U toj čistoći će se Gospodin Isus i u budućnosti vratiti na zemlju kao zaručnik svoje zemaljske zaručnice (usp. Dan 7,9 s Otk 1,13-15). Bog je na to već ukazao kada je trojici očevidaca na gori preobraženja dao predokus buduće slave Gospodina Isusa. Marko veli da je njegova odjeća postala sjajna, vrlo bijela, kako je ne bi mogao objeliniti ni jedan bjelilac na zemlji (Mk 9,3). U proročkom smislu to pokazuje kako će zaručnica tada vidjeti svoga ljubljenoga. Prigodom njegovog prvog dolaska na zemlju ljudi iz njegovog naroda nisu ga prepoznali. Držali su ga za kažnjenoga, od Boga udarenoga i satrtoga. Smatrali su čak i da je zavrijedio smrt. „Da ovaj nije zločinac, ne bismo ga tebi predali“, rekli su rimskom upravitelju Pilatu (Iv 18,30). No sada zaručnica zna: crna sam (Pj 1,5; usp. Post 44,16), ali On je bijel. On je Pravedni, on je Čisti.

Rumen

Njezin ljubljani nije samo „bijel“, nego i „rumen“. On je istinski David, za kojega se veli, kako prigodom njegova pomažanja tako i prije njegove borbe s Golijatom, da je bio rumen (1 Sam 16,12; 17,42). Crvena je bila i boja junice iz Brojeva 19, koja je bila ubijena i spaljena radi onih osoba iz Izraelskog naroda koje su se onečistile dodirima s mrtvim tijelom. Crvena boja govori o poslušnosti i predanosti Gospodina Isusa sve do smrti, o njegovim patnjama i o njegovoj smrti na Golgoti, gdje je dao svoju krv.

Zaručnica sada svojeg zaručnika vidi tako „crvenog“. Kada on dođe i otkrije se svome narodu, nosit će na sebi znakove svoje smrti. Izrael će vidjeti rane na njegovim rukama. Zaručnica će spoznati: Moj ljubljani je umro za mene. Njegova ljubav prema meni odvela ga je u smrt. Ljudi iz ostatka usvojiti će riječi iz Izaije i uzviknuti: „Ali on bijaše ranjen za naše prijestupe, satrt za naše opačine: kazna za naš mir bila je na njemu; njegovim modricama mi smo iscijeljeni“ (Iz 53,5).

U toj „crvenoj“ boji će i nebeska zaručnica vidjeti svog Zaručnika. U svoj vječnosti će on stajati pred nama kao Jaganjac koji je bio zaklan. On će na sebi uvijek nositi rane zadobivene na križu, znakove svoje patnje i smrti. Svu vječnost ćemo biti zaokupljeni njima. I mi ćemo pasti pred Jaganjcem kao i dvadeset i četiri starješine u Otkrivenju 5. Puni divljenja uzviknut ćemo: „Onome koji nas ljubi, i koji nas je oprao od naših grijeha u svojoj krvi ... njemu neka je slava i moć.“

Na kraju ćemo još ukazati na zanimljivu povezanost „bijelog“ i „crvenog“ u Otkrivenju 7. Tamo čitamo o velikom mnoštvu iz svakog naroda, koje će stajati pred prijestoljem i pred Jaganjcem, odjeveno u bijele halje. Odakle im te bijele halje? Oprali su ih u Jaganjčevoj krvi i „izbijelili ih“ (Otk 7,9.14). Oni su sa svojim grijesima, koji su bili „crveni kao skrlet“, došli Onome koji je bijel i crven. Putem krvi žrtvenog Jaganjca bez mane sada su potpuno oprani i čisti te stoje „bijeli“ pred Bogom. To je istinito i u pogledu nas.

Moj ljubljani je najistaknutiji između deset tisuća

Za zaručnicu ne postoji ni jedna osoba koja bi se barem približno mogla usporediti s njezinim ljubljenim – ni najplemenitiji čovjek ne bi mu bio ni blizu ravan. On u svakom pogledu daleko nadvisuje sve druge. On je neusporedivo uzvišeniji. Čak i ljudi poput Mojsija i Ilije, Abrahama i Davida, koji su uživali velik ugled kod Židova, blijede pred njegovom slavom – ne samo u Božjim očima, nego sada i u očima ove zaručnice.

ce. Nekoć ona nije prepoznala svog zaručnika, i prezrela ga je, ali sada priznaje: „Ti si najljepši od sve djece ljudske“ (Ps 45,3).

Nije li to izraz i naših osjećaja kada smo zaokupljeni Gospodinom Isusom? Kako god ljudi vjere u Starom i Novom zavjetu bili veliki, oni ni izbliza ne došću do našega Gospodina – Onoga koji je „bijel i rumen“.

Christian Mohncke (zaključak slijedi)

(Izvor: „Halte fest“ 6/2019)

Biljke u Bibliji (2)

Kad je Bog stvorio biljni svijet podijelio ga je u tri skupine: trava, bilje i drveće (Post 1,11-13). Pod bilje spadaju sve biljke koje ljudi mogu upotrebljavati kao hranu. U toj skupini, svakako, najveći značaj imaju žitarice.

Žitarice

U Izraelu su žitarice uglavnom bile ječam, lan, pšenica i proso. Najprije je bila žetva _____ (Rut 1,22), a odmah nakon toga žetva _____ (Rut 2,23).

Nije sve dozrijevalo istodobno. Stvoritelj je pritom mislio na nas ljude: ne bismo uopće mogli pobrati svu žetvu ako bi se sve vrste žitarica morale pobrati odjednom. Kada je Bog u Egiptu tučom uništio ječam, pšenica nije pretrpjela nikakvu štetu, jer još nije bila zrela kao ječam (Izl 9,31.32). Bog je htio kazniti Egipćane kako bi uvidjeli svoju nepravdu, ali nije ih htio istrijebiti, pogotovo ne uslijed gladi.

Žitarice uvijek sazrijevaju u isto doba godine. Bog je u Izraelu podijelio godinu na sedam blagdana koje je morao držati svaki Izraelac. Dva od tih blagdana povezana su sa žetvom različitih vrsta žitarica:

Blagdan prvog snopa slavio se na dan poslije prve subote koja slijedila nakon

Pashe (Lev 23,9-14). Bio je to treći blagdan nakon Pashe i Blagdana beskvasnih kruhova. Na taj blagdan Izraelac se veselio početku žetve. Namjesto da prve plodove zadrži za sebe, dao ih je Bogu. Možda se ti veseliš što ćeš napokon odrasti i moći samostalno raspolažati svojim vremenom. Ili se veseliš što ćeš uskoro u mirovinu. Hoćeš li onda to svoje vrijeme svjesno dati Bogu na raspolaganje?

Četvrti blagdan je bio Blagdan kruha za podizanje i mahanje ili Blagdan pedesetnice (Lev 23,15-21). On je slijedio točno 50 dana nakon Blagdana prvog snopa. Toga dana je Izraelac ispekao dva kruha od prve ubrane pšenice i prinio ih GOSPODINU zajedno s drugim žrtvama. Taj blagdan ukazuje na Pedeseticu, dan u koji je Sveti Duh došao na Zemlju i kada je nastala Božja zajednica u kojoj on stanuje. Otada Sveti Duh stanuje i u svakom vjerniku. Biblija tvoje tijelo naziva hramom Svetoga Duha (1 Kor 6,19.20). Što tebi znači ta činjenica?

Mjesto u Bibliji	Osobe	Djelatnost kod žetve
Postanak 37,7	Jakovljevi sinovi	
Suci 6,11		vršidba
Ruta 2,3		
Ruta 2,17		
Ruta 3,2	Boaz	
1. Samuelova 6,13		
2. Kraljevima 4,18		rezanje (košnja)
Nehemija 13,15		

Žetva žitarica

Sigurno znaš za velike kombajne. Oni voze po poljima, kose klasje i odvajaju zrnje od ljuske. Zrnje odlazi u spremnik za žito, a slama i pljeva se vraćaju na polje. To što taj stroj danas obavi u jednom radnom danu, u starini se obavljalo ručno, i to u nekoliko koraka. Jesu li ti poznati događaji navedeni u Bibliji gdje se opisuju ljudi koji su radili na pojedinim poslovima žetve?

U Bibliji pojedini koraci u poslovima oko žetve slikovito prikazuju različite duhovne činjenice.

Rezanje (košnja)

Polja su se najprije kosila. To su radili ljudi koji su bili stručni. U Rutu 2,1-7 naći ćeš njihov naziv: _____

Tako i danas postoje braća koja mogu stručno objasniti Bibliju i objavljivati njezin sadržaj. Oni znaju ispravno dijeliti riječ istine (to jest, predočiti je plan-ski i u pravilnom kontekstu, to jest

misaonoj cjelini), da je možemo razumjeti i prihvatiti (2 Tim 2,15).

Skupljanje i vezanje u snopove

Tako su se klasje i slama lakše slagali u stogove i prevozili. Kad su snopovi bili u štaglju, bili su zaštićeni od vlage. Zbog toga je svaki poljodjelac bio sretan kad je svoje snopove dovezao doma. Gospodin Isus je uspoređen s poljodjelmanom koji svoje snopove donosi doma s

(Ps 126,6).

Vršenje

Zrna žita su se od ljuske odvajala pomoću mlatilice ili drvene naprave za vršenje u obliku sanjkâ. To je bio zahtjevan posao, jer se zrna nisu smjela oštetiti a morala su biti oslobođena iz ljuske. Male količine žita ovršile su se izravno na polju (Rut 2,17). Veće količine su se obično vršile na gumnu – to je bio neki čvrst pod u štaglju ili na otvorenom. Alati za vršenje odgovarali su određenoj vrsti žitarice. Ako misliš da je to bio stvarno inteligentan ljudski pronalazak, pročitaj Izaiju 28,26-29! Tko je poučio poljodjelce da čine tako?

Neki kršćanin je vršenje usporedio s provjerama koje Bog koristi radi odgajanja svoje djece:

Upravo kao što se postupak vršenja mora obavljati vrlo pažljivo, tako i Bog u savršenoj milosti i mudrosti mjeri učestalost i trajanje svojih odgojnih postupaka (1 Kor 10,13).

Žita nakon vršenja količinski ima manje, ali je dragocjenije negoli prije, jer je uklonjena pljeva. Tako je i kod nas:

kada izađemo iz provjere činit ćemo se manjima negoli prije ulaska u nju; ali bit ćemo stvarniji, jer smo oslobođeni od vlastitog „ja“.

Vijanje

Nakon vršenja žito i pljeva leže pomiješani na tlu gumna. Tu mješavinu poljodjelac baca u zrak. Lagano strujanje većernjeg vjetra (ne olujnog!) dovoljno je da pljeva bude otpuhnuta. Zrna žita padaju natrag na zemlju i može ih se skupiti (Rut 3,2).

Bog je s vijanjem povezo dvije pouke za nas. Pritom smo mi uspoređeni sa zrnom. Dvije različite osobe vrše taj postupak vijanja kod nas:

Gospodin Isus: On djeluje tako da iz našeg života bude uklonjeno sve što je beskorisno. Samo čista zrna trebaju ostati kao plod za njega. Taj plod je sve ono što u svojem životu radimo s Njim i za Njega.

Đavao: Gospodin je Šimuna Petra upozorio da je „Sotona zatražio da ih može rešetati kao pšenicu.“ Riječ „rešetati“ ovdje ima isto značenje kao i „vijati“. No đavao želi postići upravo suprotno od Gospodina Isusa: on nam želi oteti dragocjena zrna, kako bi ostala samo pljeva. On ide naokolo kao ričući lav, kako bi zaplašio i – ako je moguće – proždri vjernike (1 Pet 5,8). Njegov cilj je da odbacimo vjeru. Ali Gospodin Isus se zauzima za nas, kao što je činio i za Petra: „Ali ja sam se molio za tebe da ne malakše tvoja vjera“ (Lk 22,32). On se zauzima za nas, kako ne bismo odbacili svoje uzdanje u Boga.

*Patrick Margraf
(nastavak slijedi)*

Nebeski karakter Crkve

Božja zajednica (Crkva) se prvi put spominje u Mateju 16. Gospodin je pitao svoje učenike: „Što govore ljudi da sam ja?“ Nitko ga nije poznao i nitko u njemu nije vidio Božjeg Sina, obećanog Mesiju. „A što vi kažete da sam ja?“ pitao je dalje Isus. „Šimun Petar odgovori i reče: ‘Ti si Krist, Sin Boga živoga.’ I odgovori Isus i reče mu: ‘Blagoslovljen si ti, Šimune, Bar-Jona, jer ti to nije otkrilo tijelo i krv, nego Otac moj, koji je u nebu. I ja tebi kažem: Ti si Petar, i sagradit ću na toj stijeni crkvu svoju i vrata pakla neće je nadvladati!’“ (Mt 16,13-18). Sam Krist, Sin živog Boga, bio je ta stijena na kojoj će on graditi svoju Crkvu. Ona je utemeljena na onome koji je pobijedio smrt i skršio „vrata Hada“. Ona se, dakle, nema što bojati vlasti smrti.

Uočimo još da Gospodin svjedoči: „Gradit ću svoju crkvu.“ U tom trenutku je to dakle još bilo u budućnosti, djelo koje se tek trebalo ispuniti i koje je zahtijevalo njegovu smrt na križu, njegovu uskrsnuće, njegovo uzašašće i dolazak Svetoga Duha na zemlju. Crkva se, dakle, ne gradi samo na Kristu, nego na umrlom i uskrsnom Kristu: On je svojom smrću okajao naše grijeha, svojim

uskrsnućem uništio je smrt, a nakon što je uzašao na nebo poslao je Svetoga Duha ovamo na zemlju (Iv 16,7). Crkva se oblikovala tako da su svi oni koji su povjerovali u Njegovo ime bili pripojeni jednome tijelu.

Bog je još u vječnosti stvorio plan da u sadašnjem razdoblju vrhovništvima i vlastima u nebeskim predjelima obznanu svoju mudrost putem svoje Zajednice. Tako čitamo u Efežanima 3,10-11: „Da sada vrhovništvima i vlastima u nebeskim predjelima putem crkve bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja, u skladu s vječnim naumom što ga je on naumio u Kristu Isusu.“ Ali time je i u vjekovima koji dolaze htio pokazati preobilno bogatstvo svoje milosti u svojoj dobroti prema nama u Kristu Isusu (Ef 2,7).

Crkva je, dakle, po svojoj biti izvan svijeta i namijenjena je za nebo. Odvojena od svijeta, ona ovdje na zemlji nema ništa za svoje srce, nego je predmet njezinog srca u nebu. Oni koji imaju povlasticu pripadati toj zajednici već sada su pozvani neka se podsjećaju da je njihov dijel nebeski, naime:

a) Njihovi blagoslovi: „Neka je blagoslovljen Bog i Otac našega Gospodi-

na Isusa Krista, koji nas je blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom u nebeskim predjelima u Kristu“ (Ef 1,3);

b) Njihov položaj: „... i zajedno nas uskrisio i zajedno nas posjeo na nebeskim predjelima u Kristu Isusu (Ef 2,6);

c) Njihova baština: „Blagoslovljen Bog i Otac našega Gospodina Isusa Krista, koji nas je po svojem obilnom milosrđu, uskrsnućem Isusa Krista od mrtvih, nanovo rodio za živu nadu, za baštinu neraspadljivu, i neokaljanu, i neprolaznu, pohranjenu u nebu za vas“ (1 Pet 1:3-4);

d) Njihova imena: „Radujte se zato što su vaša imena zapisana na nebu“ (Lk 10,20);

e) Njihova domovina: „Jer naša je domovina na nebu; odakle i Spasitelja iščekujemo, Gospodina Isusa Krista“ (Fil 3,20);

f) Predmet njihovih misli i osjećaja: „Ako ste, dakle, s Kristom uskrsli, tražite ono što je gore, gdje Krist sjedi zdesna Bogu. Za onime što je gore težite, ne za ovime na zemlji“ (Kol 3,1-2).

g) Njihova nada: dijeliti Njegovu slavu i biti jednakim njemu: „Oče, hoću da i oni koje si mi dao budu sa mnom ondje gdje sam ja: da gledaju moju slavu, koju si mi dao jer si me ljubio prije utemeljenja svijeta“ (Iv 17,24). „Znamo da

ćemo, kada se on pojavi, biti poput nje-ga, jer ćemo ga vidjeti kao što on jest“ (1 Iv 3,2).

Za razliku od Izraela, koji ima zemaljske blagoslove, poziv i nada Crkve u suštini su nebeski. Iako je sačinjena od ljudi pozvanih iz svih naroda, jezika i nacija, ona tvori nov narod, koji nije od svijeta, nego je pozvan iz svijeta i Bog ga je „posjeo s Njim u nebeskim predjelima, u Kristu Isusu“ (Ef 2,6). U kojoj mjeri kršćani nisu u svijetu? Sam Gospodin odgovara: „Oni nisu od svijeta, kao ni ja što nisam od svijeta“ (Iv 17,16). Tako je već i samo podrijetlo Crkve različito od podrijetla Izraela. Bog je taj narod bio izabrao kao narod između drugih naroda na zemlji. No otkupljenici iz sadašnjeg razdoblja pozvani su pojedinačno, kao oni koji su umrli i uskrsnuli s Kristom. Vjerom u Isusovo ime rođeni smo od Boga i po tome smo novo stvorenje i dionici naravi onoga koji nas je preporodio (nanovo rodio). „Kakav je nebeski (Krist), takvi su i oni koji su nebeski (otkupljeni)“ (1 Kor 15,48). Kao što je Adam bio glava grešnog ljudskog naraštaja, tako je Krist, posljednji Adam, glava novog naraštaja, koji je nebeski, kao i on sâm, sačinjen od nebeskih građana; oni su „sugrađani svetih i ukućani Božji“ (Ef 2,19).

Marc Tapernoux

Pomoć na putu vjere

Božja prisutnost

„U tvojoj prisutnosti je punina radosti.”

Psalam 16,11

*lako na zemlji u slabosti hodam,
Znam da svoje mjesto u Nebu imam,
I sasvim sam blizu Bogu svom,
Njeg'va prisutnost moj je dom.*

Strašno je ... kada Božja prisutnost, namjesto da našim srcima bude dom, postane za nas strahom i tjeskobom. Nedvojbeno ćeš sresti stotine kršćana koji osjećaju olakšanje kada iziđu iz Božje prisutnosti, namjesto da se osjećaju odsutnima iz svog doma.

Pozvani smo da kod Boga budemo „kod kuće”. Gospodin Isus Krist je Mariji prije svog odlaska na nebo rekao: „Idi k mojoj braći i reci im: ‘Uzlazim k Ocu svojemu i Ocu vašemu, k Bogu svojemu i Bogu vašemu.’” Mi bismo u duhu trebali biti tamo „kod kuće” kao što je i On. Nije li Isus te riječi da odlazi u prisutnost svoga Oca izrekao s radošću i uzdanjem? ... I nije li to rekao, u određenom smislu, s osjećajem da odlazi kući? ... To mjesto pripada i crkvi (zajednici); mi smo pozvani da kod našega Boga i Oca budemo „kod kuće” – u blaženstvu Njegove kuće. Bez obzira što ovaj svijet jest, mi trebamo tamo biti kod kuće – u sretnom domu – tako da u duhu boravimo tamo i uživamo istu radost kao i Krist.

Mi ponekad uživamo mir, radujemo se Pismu, pjesmi ili molitvi, a da uopće ne iskusimo Božju prisutnost; ali onda ne dobivamo istu snagu, niti je isti utjecaj toga na naša srca ... Vrlo je važno ne samo imati ispravne misli, nego i imati ih s Njim. Preispitaš li svoje srce, ustanovit ćeš da možeš pjevati i bez usredotočenosti na Isusa.

Ustanovio sam da nas stalno nastojanje za djelatnošću za Gospodina i stalno djelatna duha uvijek udaljuju iz Božje prisutnosti ... Bog, koji je prisutan, u našim srcima postavlja na naše, a sebe na svoje mjesto; kakvo li uzdanje proizlazi iz toga i

kako se vlastito „ja“ gubi u radosti! Naša velika zadaća jest ostati u Njegovoj prisutnosti.

Bog ne želi da samo kažemo: „Svi se moramo pojaviti pred Kristovim sudištem“, nego i da dodamo: „Ja već sada jesam pred Bogom.“ Budi mnogo pred njim, u njegovoj prisutnosti!

Udaljavanje iz Božje prisutnosti za nas otkupljene izvor je svih naših slabosti, jer u Božjoj prisutnosti možemo sve.

Ako si uvjeren da ti je Bog povjerio naviještanje njegove Riječi, nemoj biti zabrinut ako neko vrijeme budeš ostavljen po strani ... Svoju onemogućenost u djelovanju iskoristi za to da budeš što više s Njim. U svojoj onemogućenosti mnogo ćeš naučiti u svojoj nutrini, i to od Njega samoga.

Gospodinova prisutnost u duši dovest će vlastito „ja“ do potpunog sloma i ništavnosti.

Dirljivo je razmatrati evanđelja i obilato biti upoznat s Kristom te u svemu prepoznati njegove pobude; ali to nije tako lako i zahtijeva da mnogo živimo s njim; ali blagoslovljeno je ... ako cijelim putem slijediš njegove stope, nikada nećeš naći ništa drugo doli savršenost.

Služba

„Čiji jesam i kome služim.“

Djela apostolska 27,23

Gospodine! Daj da čekam samo na tebe

Neka moj život bude samo jedno:

Služiti tebi ovdje kao sluga neznatan,

Dok ne dođe onaj slavan dan

Kada ću, slobodan od svih muka,

S tobom nebesku radost dijeliti.

Ljubav prema Gospodinu Isusu postavlja nas u rad za njega. Ne poznajem nikakav drugi put.

Svaka istinska služba mora proizići iz spoznaje Njegove osobe.

Velika tajna snage u sadašnjem vremenu jest vjera u prisutnost Božjeg Duha.

Živjeti s Bogom u svojoj nutrini jedini je mogući način da živimo za njega prema vani. Svaka vanjska djelatnost koja nije potaknuta ... time ... vodi k djelatnosti bez Krista i uvodi vlastito „ja”. ... Bojim se mnogog djelovanja bez mnogo zajedništva.

Kako nam je potrebno da se u radu za Boga sasvim oslonimo na njega (Duha), i kako je sve jednostavno kada tako učinimo! Postoji samo jedno što nam daje snagu, a to je ostajanje blizu Krista. ... Bez toga će pritisak posla ... suziti srce i doprinijeti tome da izgubimo onu širinu srca, onu sposobnost da dušama svježije predočimo Božju ljubav.

Ne mislim da će onaj tko radi uvijek biti u onoj slobodi koja sve vidi u svjetlu. Ponekad je neophodno hodati po vjeri. U to su se uvjerali i najbolji radnici; neki apostol, zemljana posuda ... postavljen u bojno polje između Gospodina i neprijatelja duša, ponekad će težinu bitke s neprijateljskim silama osjećati tako kao da se ona odvija u njemu samome te da se i on sâm mora boriti protiv njih.

Kako li su dragocjeni radnici koji su u skladu s Božjim srcem sposobni dušama predočiti Krista.

Istinski radnik, „Božji čovjek”, je veliko, štoviše, najveće blago na svijetu.

Opasno je odjednom biti podignut na propovjedaonicu. ... Suglasnost ljudi još uvijek nije Božje odobrenje, iako nam Bog i to može dati kako bi podupro širenje istine; ali ako zastanemo kod tog postignuća udaljili smo se od izvora, i to će nam postati zamkom i osiromašit će naše duše, namjesto da bude sredstvom koje će nas dovesti do onih na koje bismo trebali izljevati Njegova bogatstva.

U povezanosti sa svojim radom ... traži Gospodinovo lice i osloni se na njega. Rad je milost koja nam je udijeljena. Budi sasvim miran i sretan u svjesnosti te milosti; a onda idi i izlij taj mir na duše drugih. To je istinska služba, s koje ćeš se možda vratiti umoran tijelom, ali u nutrini osnažen i sretan; odmoriti se možeš pod Božjim krilima, a onda opet nastaviti službu, sve dok ne dođe onaj pravi odmor.

O, kako smo slabo ispunjeni Duhom da osujetimo sotonske planove, napade i zamke! Crkva ne bi trebala samo posjedovati istinu, nego bi i sama trebala biti tako ispunjena Duhom da, iako je iskušavana, može osujetiti sve sotonske zamke. To je ono što me tako ponižava ... da nema snage, ili dovoljne energije, da po prisutnosti Njegova Duha svaki otkupljeni bude očuvan izvan dosega sotonske moći.

„Ako je tko žedan, neka dođe k meni i pije, i iz njegove će utrobe poteći rijeke žive vode.” Ti si sâm žedan, i piješ za sebe, a onda iz tebe teku rijeke prema drugima.

J. N. Darby

(Iz knjige „Pilgrim Portions”)

Biblijske slike i simboli

Krvni srodnik, otkupitelj

Krvni srodnik ili otkupitelj (hebr. *go'el*) bio je, prema Mojsijevom zakonu, prvi najbliži muški srodnik nekog Izraelca i imao je različite moralne obveze. Mogao je:

1. otkupiti Izraelca koji je bio prodan kao rob (Lev 25,47-49);
2. otkupiti posjed Izraelca koji je osiromašio (Lev 25,25);
3. ženidbom s udovicom svoga brata koji je umro bez djece podići njegovo potomstvo (Pnz 25,5; Rut 2,20; 3,9.13; 4,1-6);
4. izvršiti osudu nad ubojicom kao „krvni osvetnik“ (Br 35,19).

Gospodin Isus je istinski otkupitelj. Postao je čovjekom poput nas (Heb 2,14; 4,15), kako bi mogao izvršiti zadaću otkupitelja: osloboditi nas od robovanja đavlu (Heb 2,15), steći baštinu za nas (Ef 1,11-14) i darovati nam vječan život (Iv 1,12.13). Ali on će jednom biti pravedan sudac svima onima koji nisu u vjeri došli k njemu (Iv 5,27). U Rutinoj knjizi je onaj bliži krvni srodnik koji nije mogao otkupiti Rutu slikovit prikaz Sinajskog zakona, koji nikoga nije mogao izbaviti; Boaz, naprotiv, nije samo zemaljski predak, nego i slikovit prikaz Gospodina Isusa.

Prvorodstvo, prvorođenac

Prvorođenac je u izraelskom narodu imao osobitu prednost. Nije bio samo glavni nasljednik i primatelj blagoslova (Post 2,7,19; 48,14), nego je i zauzimao povlašten položaj u obitelji. Taj položaj nije nužno morao biti istovjetan s redosljedom rođenja, kao što nam pokazuje primjer Rubena i Josipa (1 Ljet 5,1). Zbog toga treba proči razumjeti ono što Bog govori o Mesiji: „A ja ću ga i prvorođencem svojim učiniti, višim od kraljeva zemaljskih“ (Ps 89,27<28>). Osim toga se prvorodstvo primjenjuje i na obitelj ili na sav narod, nedvojbeno u smislu predstavnika. Prigodom desetog zla u Egiptu bili su pobijeni svi prvorođenci (Izl 11,5), svi prvorođenci u Izraelskom narodu morali su biti posvećeni Bogu ili otkupljeni (Izl 13,2.13), a Levijevo pleme je određeno od Boga za Njegovu službu namjesto Izraelovih prvorođenaca (Br 3,12; 8,16.17). Duhovno objašnjenje za SZ nalazimo u Izlasku 4,22, gdje Bog Izraelski narod naziva svojim „prvorođenim sinom“, a za NZ u Hebrejima 12,23, gdje je Božja

skupština nazvana „skupom prvorodenaca“. Prema Njegovom naumu, oni koje on ljubi zauzimaju povlašten položaj.

Izraz „prvorodeni“ ima osobito značenje u povezanosti s Gospodinom Isusom. On kao čovjek nije bio samo prvorodeni Marijin sin (Mt 1,25; Lk 2,7), nego se prvorodencem naziva i u duhovnom smislu. Kao Božji Sin, koji je postao čovjekom, on je prvorodenac svega stvorenja (Kol 1,15), kao uskrsli je prvoroden od mrtvih (Kol 1,18) i prvoroden iz mrtvih (Otk 1,5), u slavi će biti prvoroden među mnogom braćom (Rim 8,29), a prigodom svoga pojavljivanja u slavi bit će uveden na Zemlju kao Božji prvorodenac (Heb 1,6). Svi ti nazivi odnose se na Gospodina Isusa kao čovjeka. Kao prvoroden, on u različitim vidovima zauzima povlašten položaj među mnogima koji su mu slični, pri čemu on u svemu ima prvenstvo (Kol 1,18). Nasuprot tome, kao jedinorođeni Božji Sin je on sasvim sam. Naziv „jedinorođeni Sin“ označava njegovu jedinstvenost i jedincatost kao Sina Božjega (Iv 1,18).

Sin

Osim izvornog značenja „ljudski potomak“, imenica „sin“ u Bibliji ima i različita druga značenja. Stari veliki svećenik Eli, primjerice, dječaka Samuela naziva „sine moj“, kako bi izrazio odnos bliskosti starijeg čovjeka s mlađim (1 Sam 3,6). I izrazi „sin propasti“ ili „sinovi svjetla“ također ne ukazuju na podrijetlo, nego izražavaju ono čime je netko obilježen i što je nečija značajka. Pojam „sin“ u prenesenom smislu, dakle, većinom označava određen položaj.

Kada Bog Izraelski narod naziva svojim „prvorodjenim sinom“, to pokazuje vrijednost koju je taj izabrani narod imao u Božjim očima; sukladno tome su Izraelci, kao cjelina, Boga nazivali svojim Ocem (Izl 4,22; Mal 2,10). No ni jedan Izraelac ne bi se usudio osloviti Boga kao svojeg osobnog Oca. Taj blizak odnos postao je moguć tek putem objave Oca u Sinu i s time povezanim pomirbenim djelom (Iv 1,18; 14,6-9; Ef 2,18).

Savršeni prauzor sinovstva je Sin Božji, u 2. Ivanovoj 3 nazvan Sin Očev, osoba vječnog Božjeg trojstva koja je u punini vremena postala čovjekom (Iv 1,1.14; Gal 4,4; usp. Mt 28,19). On je od vječnosti jedinorođeni Sin u krilu Očevu (Iv 1,18), a svojim rođenjem od žene nije postao samo „Sin čovječji“ nego, također, na nov način, „Sin Božji“ (usp. Ps 2,7; Lk 1,35). Dok je bio na zemlji, svidjelo se svoj punini božanstva nastaniti se u Njemu i po njemu pomiriti sa sobom sve (stvari, a ne sve ljude! Kol 1,19; usp pogl. 2,9). Nakon što je on tim velikim djelom savršeno proslavio svog Boga i Oca, Očevom je slavom bio uskrišen od mrtvih (Rim 6,4). Pšenično zrno nije samo umrlo, nego je donijelo i mnogo ploda koji je nalik Njemu (Iv 12,24)!

Istog dana kad je uskrsnuo priopćio je svojim učenicima divnu istinu koja je osobita značajka kršćanske vjere: „Uzlazim k Ocu svojemu i Ocu vašemu, k Bogu svojemu i Bogu vašemu“ (Iv 20,17). Bog nas je prema ugodnosti svoje volje „predodredio za posinjenje po Isusu Kristu za sebe“ (Ef 1,4). Da bi se to moglo ispuniti, moralo je biti izvršeno djelo na križu na Golgoti; jer Bog nema zajedništvo s grešnici-

ma, nego samo s otkupljenima, s onima koji su po vjeri u Sina dovedeni u položaj koji je u skladu s Njim samim. Izraz „posinjenje“ u Efežanima 1,5 znači „položaj sinova“, ili „usvojenje“. Za razliku od našeg položaja kao Božje djece, u koji smo došli putem novog rođenja, Božji sinovi smo putem našeg položaja u Kristu, koji je proslavljen Bogu zdesna i u vječnosti će biti prvorodeni među mnogom braćom (Rim 8,29). Dok to da smo djeca izražava istovrsnost po naravi, kod posinjenja se istovrsnost (ne i istost) odnosi na položaj – i jedno i drugo su čudesne, neprocjenjive povlastice za one koji vjeruju! Uzvišenost i dostojanstvenost položaja vjernika, ali i s time povezana odgovornost, ističe se u pojmu posinjenja mnogo više negoli u činjenici da smo djeca (usp. Rim 8,14-17; 2 Kor 6,18; Gal 4,4-7).

Izdanak

U SZ postoje dvije hebrejske riječi slična značenja koje se prevode kao „izdanak“ ili „mladica“: *zumah* (Iz 4,2; Jer 23,5; 33,15; Zah 3,8; 6,12) i *nezer* (Iz 11,1). Lako je uvidjeti da se navedena mjesta odnose na dolazećeg Mesiju, Gospodina Isusa, koji je, prema Izaiji 53,2, „izrastao pred njim kao mladica, i kao korijen (hebr. šoreš) iz tla suhoga“ (usp. Iz 11,10). Izrael je zbog propusta u svojoj poslušnosti prema Bogu izgubio sva prava, ali je Bog, ipak, u svojoj milosti u punini vremena poslao svoga Sina, „rođenog od žene, rođenog pod Zakonom“, kako bi mogao otkupiti one koji se pod Zakonom nisu mogli opravdati i darovati im – i ne samo njima, nego i svima koji vjeruju u Njega – posinjenje (Gal 4,4).

Riječi u Mateju 2,23 „... da se ispuni ono što bijaše rečeno po prorocima: bit će nazvan Nazarećaninom“, ne nalazimo ni u jednoj proročkoj knjizi SZ-a. Matej se poziva na mjesto Nazaret, mjesto prebivanja Gospodina Isusa. Nadahnuti pisac je pritom imao na umu spomenuta proročanstva o GOSPODINOVU izdanku, Mesiji, te je u Duhu češće upotrebljavaju hebrejsku imenicu *zumah*, iz Zaharije 6,12: „Evo čovjeka čije je ime Izdanak“, zamijenio imenicom *nezer* iz Izaije 11,1, koja zvuči slično kao i ime tog prezrenog grada u Galileji, a koje je i izvedeno iz istog korijena riječi.

Arend Remmers

(iz knjige „Biblische Bilder und Symbole“)

Odgovori na pitanja:

ječma / pšenice

Ja i moje tijelo pripadamo Bogu. Zbog toga želim činiti ono što On želi od mene i izbjegavati sva djela koja nisu u skladu s Bogom.

vezanje snopova, Gideon / Ruta, skupljanje klasja / Ruta, mlaćenje / vijanje / Ljudi iz Bet-Šemeša, žetva / žeteoci (kosci) / neki u Judi, gaženje u tijescima, unošenje snopova;

žetoci / veseljem / Bog ih je poučio/

NOVO IZDANJE

PLAN ZA ČITANJE BIBLIJE

JEDNOM DO DVA PUTA
DNEVNO

U ovome planu podjela Biblije je izvršena po sadržajnim cjelinama, i to tako da se svaki dan može pročitati dio koji je smisleno povezan. Poredak biblijskih knjiga također je odabran tako da bude od pomoći za bolje razumijevanje međusobne povezanosti pojedinih dijelova.

Ovaj plan pruža više mogućnosti da se u određenom vremenskom razdoblju pročita cijela Biblija:

- Pročitati Bibliju jedanput godišnje, ako se dnevno pročitaju sva tri odjeljka.
- Pročitati Stari zavjet jedanput u dvije godine, a Novi zavjet jedanput godišnje.
- Pročitati Bibliju jedanput u tri godine.

Cijena: 10,00 kn

(dostava nije uračunata u cijenu)

Narudžbe:

zivarijec@gmail.com

<http://zivarijec.blogspot.com>

Nova web stranica:

<http://komentaribiblije.org>

Na ovoj stranici moći će se čitati i besplatno preuzimati sva izdanja "Žive riječi" i velik broj članaka koji su u proteklih 18 godina bili objavljeni u časopisu "Zahvalnost i radost". Stranica je još u izradi, a postavljeni sadržaji se već mogu koristiti.